

A bolond meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kincstárnok, aki évről évre figyelmeztette a királyt, hogy a közeli bányából egyre kevesebb szenet tudnak kifejteni a királyság bányászai. A király nem hitt a kincstárnok szavainak, mert úgy gondolta, a szénbánya erőforrásai kimeríthetetlenek. Egy idő után elunta a sok figyelmeztetést, és a kincstárnokot megtette a királyság udvari bolondjává.

Teltek-múltak az évek, a királyság egyre növekedett, amikor az egyik tanácskozáson a király fülébe jutott, hogy a bányászok kifejtették az utolsó mázsa szenet is a királyság bányájából. Közeledett a tél, és nem tudta, mitévő legyen. Közhírré tette hát, hogy annak adja feleségül gyönyörű szép Anna lányát és fele királyságát, aki új energiaforrást mutat, amellyel még ezer évig fennmaradhat a királyság.

Összegyűlt a nép, és csak úgy ömlöttek az ötletek:

- Használjunk szén helyett olajat! Abból bőven van még a föld alatt! - mondta a kovács, és ronggyal dörzsölgette olajfoltos kezét.

- Legyen inkább gáz! A szomszéd királyságban is azt használják! - javasolta a pék, aki szeretett messzi vidékeken utazgatni.

- Ugyan, miért ásnánk olyan mélyre, ha itt a közeli erdő! Vágjunk ki néhány fát, és máris van mivel fűteni - érvelt a cipész, aki nemrég új fűrészst kapott, de még nem volt alkalma kipróbálni.

De a királynak egyik ötlet sem tetszett igazán. Az olajat és a gázt nehéz kitermelni, és egy idő után ugyanúgy elfogyna, mint a szén. A fákat ugyan könnyű kivágni, de sok idő, amíg újra megnőnek, és az erdőben éltek a királyságot vigyázó tündérek.

Végül megszólalt a király udvari bolondja:

- Fogjuk munkára a napot, a szelet és a vizet!

Hiszen a szél mindennap fújja a búzaföldeket, a nap mindennap süti az arcunkat, a víz mindennap egy irányban folyik a patakban. Ha a természetnek jó ez a három kimeríthetetlen energiaforrás, miért ne lehetne jó nekünk is?

Elgondolkodott a király és a népe, s csakhamar belátták, hogy a bolondnak igaza van.

- Építsünk szélerőműveket a búzamezőkre, hiszen ott mindig fúj a szél! - mondta a lovász, akinek hosszú haja lovaglás közben gyakran összekócolódott.

- Telepítsünk vízerőműveket a patak mellé, hiszen abban mindig sebesen folyik a víz! - javasolta a katona, aki szívesen horgászott a patakparton.

- Fogjuk be a nap energiáját tükrökkel! - kiáltotta a szabó, aki gyakran nézegette magát a legújabb ruhakölteményeiben.

Az új ötleteket mind megvalósították, és végül más királyságokba is eljutott az újítások híre. Így lett az udvari bolondból Anna királylány férje.

KOVÁCS ZOLTÁN TIBOR

